

INFO

KOSTEL SV. JANA NEPOMUCKÉHO ŠEMANOVICE PRAVIDELNÝ POŘAD BOHOSLUŽEB V ROCE 2013

- 12.05.** - neděle v 15.00 -
poutní mše svatá
- 23.06.** - neděle v 15.00
- 05.07.** - pátek v 15.00
(slavnost sv. Cyrila a Metoděje)
- 11.08.** - neděle v 15.00
(slavnost Nanebevzetí Panny Marie)
- 22.09.** - neděle v 15.00
(slavnost zjevení Panny Marie
v La Salette)

V neděli 2. června Slavnost Těla a krve Páně.

Slavnostní mše svatá
s průvodem na náměstí Míru
**v 9.00 hod. v kostele
sv. Petra a Pavla v Mělníku.**
Večerní mše sv. v 18.00
v kostele sv. Ludmily.
Ostatní mše nebudou.

**V sobotu 29. června
Slavnost sv. Petra a Pavla.
Poutní mši sv. v 18.00 slouží
generální vikář,
P. Stanislav Příbýl.**

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

V sobotu 18. května přijme náš farník Josef Jaroš, rodák ze Záboří, v polském Dębowci kněžská svěcení. V neděli 26. května bude sloužit primiční mši svatou ve farním kostele v Záboří v 10.00. Bude to slavnost nás všech.

Aby se mohl každý této slavnostní mše svaté zúčastnit, bude v neděli 26. května připraven autobus, který vás zaveze na tuto slavnost do Záboří. Po skončení oslav vás dopraví zpět do Mělníka. Odjezd autobusu v 9.15 ze zastávky u České Spořitelny.

Ti, kteří pojedou vlastními auty, budou moci parkovat u obecního úřadu anebo u hřbitova - nikoliv u kostela.

Pro ty, kteří se nebudou moci zúčastnit primiční mše svaté v Záboří, bude sloužena mše svatá v kostele Sv. Petra a Pavla v 8.00. Tento den nebude ranní mše v kostele sv. Vavřince na Pšovce a večerní mše v kostele sv. Ludmily.

Co to znamená být knězem?

Co to znamená být knězem? Podle svatého Pavla to především znamená být správcem Božích tajemství: „Ať se každý na nás dívá jako na Kristovy služebníky a správce Božích tajemství. A když tedy někdo něco spravuje, požaduje se ovšem od něho, aby na něj bylo spolehnouti“ (1 Kor 4, 1-2). Výraz „správce“ nemůže být nahrazen žádným jiným. Je hluboce zakořeněn v evangeliu, vzpomeňme si na podobenství o věrném a nevěrném správci (srov. Lk 12, 41-48). Správce není vlastníkem, nýbrž člověkem, kterému vlastník svěřuje svůj majetek, aby jej spravedlivě a odpovědně spravoval. Právě tak přijímá kněz od Krista dobra spásy, aby je patřičným způsobem rozděloval osobám, ke kterým je poslán. Jde o dobra víry. Kněz je tedy člověkem Božího slova, člověkem svátostí, člověkem „tajemství víry“. Vírou přistupuje k neviditelným dobrům, která jsou dědictvím vykoupení světa a která nám získal Boží Syn. Nikdo se nesmí považovat za „vlastníka“ těchto dober. Jsou určena pro nás všechny. Avšak v síle Kristova ustanovení má kněz tato dobra udělovat jiným.

Dar a tajemství, Jan Pavel II.

Modlitba za kněze

*Pane, prosím tě za to, abys dal naší vlasti kněze.
Ty víš, jak je těžké být knězem, ty víš, co všechno musí kněží vytrpět,
co musí vydržet, v jakých podmínkách musí pracovat.
Ty víš, Pane, že dnešní kněz musí být svatý člověk.
A já tě prosím: Povolj co nejvíce mladých lidí ke kněžskému povolání
a pomoz jim, aby přes všechny překážky došli až k přijetí kněžské svátosti,
a pak s velikou vírou, nadějí a láskou přinášeli tvé slovo všem,
opravdu všem lidem.*

Amen

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhliďce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750
Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.
Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS
Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

SV. LUDMILA

FARNÍ ZPRAVODAJ
KVĚTEN - ČERVEN 2013

Redemptoris Mater

Milostiplná - Mariino vyvolení

Když chceme přemýšlet s Marií o těchto slovech a především o výrazu „milostiplná“, můžeme nalézt obzvlášť bohatý, rovnocenný pojem právě v listě Efezanům (viz Ef 1,3). Když je nazaretská Panna nazývána po zvěstování nebeského posla dokonce „požehnanou mezi ženami“ (srov. Lk 1,42), vysvětlí se to oním požehnáním, kterým nás požehnal „Bůh Otec pro naše spojení s Kristem v nebi“. Je to požehnání duchovní, vztahuje se na všechny lidi a má v sobě obsáhnout plnost všeho požehnání, jak vyplývá z lásky, jež spojuje soupodstatného Syna v Duchu svatém s Otcem. Zároveň je to požehnání, které je vylévání skrze Ježíše Krista na lidské dějiny až do jejich skončení: na všechny lidi. Ale Maria je tímto požehnáním naplněna ve zcela zvláštní a ojedinělé míře. Alžběta ji zdraví jako „požehnanou mezi ženami“.

Anděl říká Marii: „buď zdráva milostiplná, Pán s tebou“ (Lk 1,28). Kam toto slovo Marii stává? Mimo nás nebo mezi nás? Maria je „požehnanou mezi ženami“ - doslova (i když ne hezkou češtinou) „nejpožehnanější z žen“. A co my? Bůh nás všechny „v Kristu obdařil vším požehnáním nebeských darů“ (Ef 1,3), jak čteme v listě Efezanům. Nás i Marii; naše i Mariino spojení s Kristem je základem všeho. Pro toto spojení s Kristem se dostává požehnání nám i jí. A svatý Otec několikrát ve své encyklice zdůrazňuje, že Mariino vpojení do Krista, do jeho tajemství, není způsobeno především tím, že je tělesnou matkou Ježíšovou, ale především tím, že spásu uvěřila, že řekla Bohu ano a v tomto „ano“ od zvěstování do své smrti vytrvala.

Bůh toto své požehnání vylévá na celé lidské dějiny. Ale Maria je tímto požehnáním naplněna ve zvláštní a ojedinělé míře. Proč? Proč ta „protekcce“? Odpověď je dvojí: ta první - protože si ji Bůh k tomu svobodně vybral. A druhá - protože ona na své vyvolení reagovala s největší možnou vstřícností, dala svůj život beze zbytku k dispozici a tak její „ano“ Bohu bylo bez jakýchkoliv stop a stínů výhrad.

Je velmi důležité, abychom s Janem Pavlem II. pochopili Mariino naplnění milostí v souvislosti se vším požehnáním duchovním pro všechny křesťany, kterým nás Bůh skrze Krista zahrnul. Maria stojí ve stejném „dešti“, pod stejným velkým „vodopádem“, který Ježíš způsobil, jako my, ale nabírá z tohoto daru šůry nejvíc. Stojí tu tedy mezi námi jako příklad, vzor a hlavně naděje - nestojí někde na výšině mimo nás. Ten proud, déšť, vodopád stále teče. A tedy i já vím, že jsem vyvolen, že jsem Kristův a mohu tedy nastavovat sebe sama jako nádobu, mohu se snažit o své nové a nové „ano“ Bohu ve všem, k čemu mne v životě volá. Mohu usilovat o to, abych měl svých „ano, ale...“ svých výhrad i svých „ne“ méně a méně.

Je pravda, že život je těžký. Mariin život byl těžký také. Ale právě v tomto obtížném životě mne zastihuje záplava Božího životodárného požehnání. Mohu přijít, ale i odejít, mohu nastavit dlaň, ale i sebe celého. Mohu být milostí zahrnován víc a víc. Maria, nazaretská dívka, „obyčejný člověk” - naděje a vzor pro můj „obyčejný život”.

Vyvolení milostiplné za Matku Božího Syna

Pozdrav a oslovení „milostiplná” ... vztahuje se v souvislosti s andělovým zvěstováním především na Mariino vyvolení za Matku Božího Syna. Zároveň ukazuje plnost milosti na celou přirozenou štědrost, jakou je Maria zahrnuta ve spojitosti se svým vyvolením a určením za Kristovu Matku. Je-li toto vyvolení základní skutečností pro naplnění Božího spasitelného plánu s lidstvem, vztahuje-li se vyvolení v Kristu od věčnosti a povolání k důstojnosti Božího dětství na všechny lidi, pak přece je vyvolení Mariino zcela výjimečné a ojedinělé. Z toho pak také vyplývá jedinečnost jejího postavení v Kristově tajemství.

Svět zná hrdiny, idoly, populární osobnosti, lidi velkých schopností a výkonů, muže i ženy. Není na tom jistě nic špatného, když se někdo stane známým a třeba i odměňovaným za velké dílo, které svou námahou vykonal. Ale u Panny Marie je to jiné. Tam opravdu všechno stojí na vyvolení a obdarování, na tom, že Bůh vyvolil Marii za matku vykupitele a že ji pro tento úkol zahrnul plností milosti, kterou přijala. Mariino povolání a vyvolení je v lidských dějinách jedinečné, a proto je jedinečné i její postavení. Ale tím naše úvahy nemohou končit. Zcela osobně: i ty jsi Bohem milován, vyvolen, naplněn milostí k tomu, abys mohl své vyvolení uskutečnit. Víš o tom? Maria zde září jako bod naděje.

Maria uchráněna dědičného hříchu

Kde mluví list Efezanům o „nesmírné milosti”, kterou Bůh Otec ve svém milovaném Synu „vůči nám tak štědře projevil”, dodává ještě: „V něm máme vykoupení skrze jeho krev” (Ef 1,7). Podle učení, které církev formulovala ve slavnostních dokumentech, ukázala se tato „nesmírná milost” na Bohorodičce tím, že „byla vykoupěna vznešenějším způsobem”. Z bohaté milosti milovaného Syna a pro vykupitelské zásluhy toho, který se měl stát jejím synem, zůstala Maria uchráněna dědičného hříchu. Tímto způsobem náleží od prvního okamžiku svého početí, neboli své pozemské existence, Kristu, má účast na uzdravující a posvěcující milosti a na lásce, která vychází z „milovaného”, ze Syna věčného Otce, který se vtělením stal jejím vlastním Synem.

V dějinách církve se kdysi objevil blud (pelagianismus), který chtěl tvrdit, že hřích, tedy zlo působené člověkem, je něčím, čemu se můžeme vyhnout pouze vlastní snahou a vlastním rozhodnutím. A s prvotním hříchem (dědičným), s hříchem přítomným v lidstvu od pádu prvních lidí, vůbec nepočítal. Jako všechny bludy bloudí i tento blud dějinami lidstva v církvi i mimo ni dále.

Víra však říká, že plné překonání hříchu je možné jen a jen skrze Krista. A ukazuje to také na Marii. Ta ne svým výkonem, svou snahou, příkladným životem atd., ale pro Boží lásku a vyvolení byla od věčnosti v Boží mysli a od svého početí v dějinách světa připojena ke Kristu - vykupiteli, byla tedy „izolována” od prvotního hříchu. A tak na tajemství uchránění Panny Marie od dědičné viny září jas Boží lásky, projevené nám lidem v Kristu Ježíši. Jen naše těsné přilnutí ke Kristu nás izoluje od hříchu - nic jiného nemá tuto moc. Čím dále jsme od Krista, tím jsme naopak vůči hříchu bezmocnější.

Redemptoris Mater (Jan Pavel II.) - výběr

Nanebevstoupení Páně

Ježíš Kristus “vešel do samého nebe, aby se staral o naše záležitosti u Boha” (Žid 9,24). “Lidé, proč tak stojíte a hledíte k nebi? Ježíš přijde zase právě tak, jak jste ho viděli, že odchází do nebe.” (Sk 1,11)

“Když Bůh vzkřísil Krista Ježíše, vzkřísil zároveň s ním i nás, a když vykázal jemu místo v nebi, vykázal je zároveň i nám, protože jsme s ním spojeni.” (Ef 2,4-6)

Lidstvo ponechané svým přirozeným silám nemá přístup do “Otcova domu”, do Božího života a jeho blaženosti. Jedině Kristus mohl otevřít člověku tento přístup, aby nám dal naději, že i my, jeho údy, budeme spojeni v téže slávě tam, kam nás předešel On, jako naše Hlava a jako Prvorozený. (KKC, 661)

JEŽÍŠ VSTOUPIL NA NEBESA A SEDÍ PO PRAVICI OTCOVĚ

Co znamená to, že Ježíš sedí po pravici Otcově, jak si to máme představovat? Symbolika tohoto sdělení: Místo po pravici je nejčestnější, nejvýraznější a jedinečné. A to je pro člověka velice důležité: Jeden z nás je proměněn a je u Boha Otce. V Janově evangeliu Ježíš říká: “Jdu, abych vám připravil místo.” Ježíš s námi tedy počítá. Jestliže k němu patříme, připravuje toto místo i nám! Vždyť přece “máme své občanství v nebesích, odkud očekáváme Spasitele, Pána Ježíše Krista. On promění tělo naší poníženosti v podobu těla své slávy...” (Flp 3,20-21).

My máme svou vlast v nebi, v bezprostřední blízkosti Boží, protože jsme Kristovými bratry a sestrami. Apoštol Pavel říká, že Kristus je hlava a my jsme údy jeho těla. My jako církev ke Kristu tedy neoddělitelně patříme...

ŽIJEME V KRISTU, KTERÝ JE V NEBI

Jako Ježíš vystoupil na nebesa a přece se od nás nevzdálil, tak i my jsme s ním již v nebi, ačkoliv se s naším tělem ještě nestalo to, co máme slíbeno. On je již vyvýšen nad nebesa, a přece v nás na zemi trpí každou bolestí, kterou jako jeho údy zakoušíme. Sám to dosvědčil, když shůry volal: Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?!, anebo když řekl: Měl jsem hlad a dali jste mi najíst...

On, ač je tam, je také s námi; a my, třebaže jsme zde, jsme také s ním. On neopustil nebe, když k nám odtamtud sestoupil; a stejně neopustil ani žádného z nás, když znovu vstoupil na nebesa. Poněvadž on je naše hlava a my jsme jeho tělo. On, jako Syn Boží, se stal jedním z nás a my jsme se stali skrze něho dětmi Božími. Vždyť apoštol Pavel říká: Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy těla, ač je jich mnoho, jsou jedno tělo, tak je to i s Kristem (Srv. 1Kor 12,12). (Svatý Augustin)

Kristus, ačkoliv odešel k Otcovi, zůstává stále mezi námi v církvi, která je zde jako zamlžené a současně zářivé znamení nové Kristovy přítomnosti.

JÁ JSEM S VÁMI

Osud našeho světa není s konečnou platností ponechán v rukou žádných armád, ani vládců, ani žádné slepé náhody nebo zákonitosti, ale je v rukách dobrého Otce a Ježíše Krista - Pána nade vším, který před svým nanebevstoupením řekl: “Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi... Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku”. (Mt 28,18.20)

Všemohoucí, věčný Bože, pozvedej naše myšlenky a tužby k nebi, kam nás tvůj Syn předešel jako první z lidí.

Pro křesťany jsou Velikonoce svátkem vzkříšení, zmrtvýchvstání Pána Ježíše, a letnice jsou svátkem seslání Ducha svatého.

Podle čeho se vlastně dá bezpečně poznat, kdy jsou svatodušní svátky? Nejjednodušší je zalistovat v některém křesťanském kalendáři. Ale úplně stačí umět počítat do padesáti, k Velikonocům připočíst padesát dnů a můžete si i do obyčejného kalendáře svatodušní svátky prostě dopsat. Je pravda, že vánoční stromečky se v tuto dobu neprodávají, koledníci nechodí a tak nás neupozorní, že se něco významného děje.

Proč vlastně k tomu seslání Ducha svatého před téměř dvěma tisíci lety o letnicích došlo. Kdo zná aspoň trochu Nový zákon, tak si musel všimnout, že apoštolové byli před sesláním Ducha svatého docela obyčejní strašpytlové. Jak známo, než zakorhal kohout, Petr Ježíše třikrát zapřel. Jidáš ho za mizerných třicet stříbrných prachspřstě zradil a ostatní (s výjimkou Jana) utekli. Tohle všechno Ježíš jako Bůh samozřejmě věděl předem. Věděl, že bez pomoci shůry se neobejdou ani apoštolové, ani my. Proto slíbil, že jim i nám po svém nanebevstoupení pošle svého Ducha, který nám připomene všechno, co učil a bezpečně nás provede všemi úskalími našich životů. Co slíbil, to splnil, právě o letnicích. A z apoštolů se rázem stali neuvěřitelně stateční lidé, odhodlaní za Ježíše a jeho věc položit i život. A skutečně (s výjimkou Jana) všichni později mučednickou smrtí zemřeli. Ale Ježíš neslíbil Ducha svatého jenom apoštolům, slíbil ho i nám.

Duch svatý není nějaká neurčitá duchovní energie, nebo pouhý projev božské moci, jak si možná někdo myslí. Duch svatý to je třetí božská osoba. Spolu s Otcem (Bohem - Stvořitelem) a Synem (Ježíšem) tvoří Nejsvětější Trojici. Je jen jeden Bůh, ve třech osobách. Duch svatý je osoba. Není něco, nýbrž Někdo! S osobou se totiž dá mluvit. Dá se s ní vést dialog, můžete se ptát a dostávat odpovědi, můžete prosit a dostávat dary.

Každý v nějaké míře aspoň některé dary obdržel a další ještě obdržet může. A ono není ani tak moc důležité který dar dostal, jako proč a k čemu ho dostal a hlavně, co s ním udělal. Nikdo totiž tyto dary nedostává jenom pro sebe, pro svou potřebu, pro nějaké osobní zvýhodnění, ale zásadně pro službu druhým lidem. Pokud je používá jenom pro sebe, sobecky pro svůj osobní prospěch, tak je to špatně. Protože komu bylo více dáno, od toho bude také více požadováno. Čím větší dar, tím větší zodpovědnost.

